Pregaria.cat

Entrada

A les dues de la nit telefonen!!

La Raquel havia anat a dormir molt tard. Es va entretenir contestant als amics que li havien deixat missatges al correu. Estava en el primer son, profund, intens com una llosa... quan sona el telèfon. Insisteix un i altre cop, fins que per fi la Raquel, com un autòmat l'agafa: Sí!! Però, què dius!! Vinc.

Entra a l'hospital corrent. Ascensor. Passadissos blancs i buits. Llums d'emergència. Habitació 405. Feia dues hores que havia nascut. Quina cara de felicitat la seva germana, amiga i confident. Era quelcom extraordinari. Poc després la Raquel, ja plenament desvetllada, l'ajudava a arreglar-se una mica, el cabell, la colònia, la cara... fins que, de nou, va entrar l'infermera portant el nadó. Ni es pot comentar, ni hi ha mots proporcionats que puguin expressar uns sentiments com aquests.

Tantes hores, tantes flors, tanta gent entrant i sortint, tants petons i bones paraules, i la Raquel sempre amable, sempre atenta, somrient i ajudant, hores i hores, dies i nits.

Fins que va tornar un vespre a casa, quan tot s'havia normalitzat. Entra de puntetes, va a l'habitació i s'asseu uns moments a la cadira. Mira les prestatgeries, els llibres, l'ordinador, els pósters penjats, la llum apagada sobre la taula, l'altra llum indirecta que harmonitza el conjunt. Sense saber massa per què s'emociona. Quin silenci, quina buidor de plors de nen i de converses càlides, tot és conegut, tot com sempre. “I jo, qui sóc jo realment?”. Una pregunta que durant tots aquells dies no havia tingut temps per a fer-se. Ja havia oblidat quasi el seu nom. Es tornava a centrar en ella mateixa. Havia viscut un descentrament, per cert, tot ell d'amor.

Ampliació: Mateu 5, 15-16

- **Ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura**
- **sinó en el portallànties perquè faci llum als que són a la casa.**
- **Que brilli igualment la vostra llum davant la gent.**
- **així veuran les vostres bones obres i glorificaran al vostre Pare del cel.**